

ДЕРЕВ'ЯНА РЕКРЕАЦІЙНА АРХІТЕКТУРА В КАРПАТСЬКОМУ РЕГІОНІ В ДРУГІЙ ПОЛ. ХХ СТ.

У статті досліджено вплив особливостей народного будівництва та державної політики СРСР на формування рекреаційної архітектури Карпатського регіону в другій половині ХХ ст. Висвітлено творчу діяльність та вплив на майбутні покоління архітектора Івана Боднарука –творця гуцульської регіональної архітектури.

Ключові слова: дерев'яна рекреаційна архітектура, Карпатський регіон, туристичний притулок, готель, регіоналізм, функціоналізм, «Гуцульський стиль».

Постановка проблеми. Питання дерев'яної рекреаційної архітектури починаючи з ХІХ – до початку 40-вих років ХХ ст. є достатньо дослідженим як з боку стилістики будівель, так і в контексті історичних подій, які впливали на розвиток галузі в цілому. Натомість, дослідженням, нечисленним, в порівнянні з попереднім періодом, відпочинкових будівель, які споруджені в другій половині ХХ ст. в Карпатському регіоні, приділяється дуже мало уваги в серед науковців. Тому, виникає потреба виявлення та комплексного аналізу таких дерев'яних будівель і комплексів. Важливим завданням є введення в наукове середовище імен тих архітекторів, які в умовах складної економічної політичної та ідеологічної ситуації змогли ввести в архітектуру Карпатського регіону характерні риси народного будівництва.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Комплексних досліджень архітектури дерев'яних будівель та рекреаційної галузі Карпатського регіону в другій половині ХХ ст. не виявлено. Питаннями формування архітектури туристичних притулків, в період від їх появи до наших днів, займалися Я.З. Карашецький та Ю.А. Рочняк. Еволюцію розвитку гірськолижних комплексів в українських Карпатах досліджували Г.М. Шульга та Я.О. Онуфрив. Варто відзначити працю Івано-Франківського архітектора З.Б. Соколовського, який у своїй книзі «Архітектори радянського Івано-Франківська», яка має, радше, біографічний характер, та описує творчу діяльність місцевих зодчих, дає коротку характеристику дерев'яної рекреаційної архітектури означеного періоду. Загалом у книзі представлені світлини збудованих та фрагменти проектної документації не реалізованих будівель, які мають різне функціональне призначення.

Мета. Показати стан розвитку курортної архітектури та рекреаційної галузі Карпатського регіону в другій половині ХХ ст. На основі аналізу архітектурного образу рекреаційних будівель визначити їх стильові та конструктивні особливості. Здійснити порівняльний аналіз типології будівель до- та післявоєнного періодів.

Вступ. Зміни у геополітичній ситуації 1940-вих років безпосередньо повинні були відобразитися і в архітектурній діяльності. У вступі до книги «Архітектура Радянської України» охарактеризовано роль комуністичної партії у розвитку архітектури радянської України такими словами: «Становлення і ріст радянської архітектури проходили під безпосереднім впливом політики партії і Радянської держави. Рішення партії і уряду з питань архітектури і будівництва визначали спрямованість архітектури на всіх етапах її розвитку, надихаючи здчих на нові звершення, на розроблення нових теоретичних положень, планування та реалізацію сміливих містобудівельних та архітектурних проєктів»[1].

Тотальна індустріалізація будівництва, розпочавшись в другій й половині 50-х років, торкнулась і Львова, який в цей час перебував вже в складі СРСР. Зокрема, ідеологія житлового будівництва ґрунтувалась на Постанові ЦК КПРС та Ради Міністрів СРСР від 31 липня 1957 р. «Про розвиток житлового будівництва в СРСР» і оголошувала боротьбу з «прикрашенням в архітектурі».

Провідні львівські здчі зрозуміли негативні наслідки, від масового застосування типових проєктів у забудові міста та регіону в цілому, в яких не враховувались регіональні особливості народного здчества. Найбільша небезпека полягала в спрощеному підході до проєктування як до передумови забезпечення гідних побутових умов проживання населення, в недооцінці рівня його духовних потреб і, відповідно – недооцінці значення архітектури як явища культури [2, с. 122–126].

Від 1960-х років і весь радянський період відбувалося пожвавлення туристичної галузі. Велика кількість приватних товариств мандрувало Карпатами, зупиняючись у наметових таборах, а поруч з цим на державному рівні були визначені загальносоюзні туристичні маршрути, які базувалися на частково відновлених передвоєнних будовах та новозбудованих туристичних притулках. Таким прикладом є туристична база «Лікувально-оздоровчий комплекс Пікуй» у селі Біласовиця (Воловецький р-н Закарпатської обл.), адаптований з колишньої чехословацької, а потім угорської прикордонної застави, туристична база «Едельвейс» у збереженому готелі міжвоєнного часу в Ясині (Рахівський р-н Закарпатської обл.) із притулком «Драгобрат» у масиві Свидовець біля г. Близниця. На місці знищеного притулку «Заросляк», що розташовувався у підніжжі г. Говерла виникла велика однойменна спортивно-готельна база.

Державна підтримка такого будівництва відіграла позитивну роль, але їхня кількість була помітно меншою, ніж у попередній період (кін. ХІХ – перша пол. ХХ ст.), а рівень утримання через «загальнонародну власність» був низьким [3]. З 1960-х років, також, спостерігається поживлення масового туристичного інтересу до Українських Карпат у сфері розвитку лижного спорту. Створюються добровільні спортивні товариства: «Динамо», «СКА», «Колос», «Праця». Фізкультурно-масова робота поєднується зі спортом вищих досягнень [4].

Виклад основного матеріалу. У працях архітекторів повоєнного періоду відчутні пошуки творчої інтерпретації своєрідних рис функціоналізму ще довоєнного часу. На долю випускників Львівської архітектурної школи випало завдання формувати сучасне архітектурне обличчя міст і сіл Карпатського регіону. Вони складали проекти забудови і реконструкції зруйнованого воєнними діями житлового фонду.

Стилістика функціоналізму та кубізму з часом відходила, в Карпатському краї почався період використання народного надбання регіональних рис у сучасній архітектурі. Саме Володимира Лукомського слід вважати одним із найпомітніших представників Львівської архітектурної школи. Завдяки його творчому почеркові в сучасній забудові Прикарпаття з'явилися своєрідні риси, пов'язані з народними традиціями. Йому як одному з перших з випускників Львівської архітектурної школи післявоєнного періоду за плідотворну діяльність на ниві архітектури в 1973 році було присвоєно звання заслуженого архітектора України. До любителів використання народних традицій у тогочасній архітектурі слід віднести і Лукію Лукомську та Степана Валевського. Але пальму першості таки слід віддати архітекторові Івану Боднарукові, який у ресторані «Гуцульщина» поєднав надбання народної та професійної архітектури. На його творчість рівнялися, його наслідувало багато архітекторів [5, с.5–6].

Іван Боднарук народився 15 травня 1910 року в заможній селянській родині. Навчався у першій українській гімназії м. Коломиї, яку закінчив в 1928 році. Згодом І. Боднарук вступив до Краківської академії мистецтв на архітектурний відділ, який закінчив у 1936 році, отримавши звання архітектора. Впродовж 1936 – 1939 років працював у приватній архітектурній майстерні у Кракові. У 1943 році Іван Боднарук повернувся до Коломиї, де його взяли на роботу вчителем у державну школу деревного промислу з викладанням рисунка, геометрії та будівництва. Вже після Другої світової війни працював головним інженером комунального господарства, начальником Київської філії «Облпроекту» в м. Коломиї, а пізніше – в обласному управлінні містобудування та архітектури. У 1946 році його прийняли до Спілки архітекторів СРСР.

У 1951 році архітектор Іван Боднарук проектує в Коломиї літній кінотеатр «Комсомолець» у парку ім. Кірова. Будований з дерева, у традиціях народної архітектури, який мав стрімкі багатоярусні дахи, покриті гонтою, з трикутними декоративними «сліпими» вікнами на них. Стіни викладено з протес на рогах «у зруб». Огородження терас оздоблене декоративною різьбою по дереву, цоколь викладено з природного каменю. Кінотеатр був розрахований на 200 місць і працював тільки в теплий період року, оскільки опалення в ньому не було [5]. Довгий час приміщення кінотеатру не використовувалось за призначенням та знаходилось у занедбаному стані. А в 2008 році комунальні служби міста розібрали будівлю через її аварійний стан [6].

У перші післявоєнні роки в обласному центрі практикували проведення обласних сільськогосподарських виставок. До шостої такої виставки, що відкрилася в середині жовтня 1955-го року, гуцульські майстри спорудили головний павільйон обласної сільськогосподарської виставки в міському парку ім. Т. Шевченка в м. Івано-Франківськ за проектом архітектора Івана Боднарука. Будинок дерев'яний, одноповерховий, викладений з поєднанням протес та брусів у «зруб з лишком», з потужними ризалітами, які розташовані на головному і тильному фасадах. Центральний об'єм двосвітний. Ризаліти накриті двосхилим дахом і завершені трикутним фронтоном та двома слуховими вікнами трикутної форми. Дахи підтримуються декоративно оздобленими випустами протес у верхній частині стіни. Двосхилий дах з двома заломами первісно був накритий гонтою, яку пізніше замінили бляхою, в нижній частині має піднятий острішок. Цоколь викладено з тесаного каміння. Після 1957 року виставки перестали проводити, і в будинку розмістився літній кінотеатр «Трембіта». Від 1970-го кінотеатр не діяв, будинок стояв пустою, його намагалися передати кільком господарям. У 1973 році за будівля перейшла під опіку обласної ради з туризму, був проведений капітальний ремонт. Пізніше тут працював її наступник, ЗАТ «Івано-Франківськтурист»[5]. На сьогодні ця дерев'яна будівля не використовується за своїм функціональним призначенням хоча знаходиться в рекреаційній зоні міста. Варто відзначити, що внаслідок частої зміни власників зовнішній вигляд будівлі не зазнав значних змін та спотворень. можливо, причиною цього є те, що вона занесена до реєстру пам'яток архітектури місцевого значення.

Рис. 1. Будівля колишнього кінотеатру «Трембіта». Фото автора, 2016р.

У 1956 році Іван Боднарук проектує ресторан «Гуцульщина» (первісна назва «Трембіта») на 60 місць в м. Яремче на березі гірської р. Прут, біля водоспаду Пробій. Будівля дерев'яна, кладена з протес на високому масивному цоколі з каменю. В першому поверсі з великого холу можна потрапити до основного залу, поруч є і менший. Первісно з обох залів ресторану був вихід на літні тераси циркульної форми з дерев'яним декоративним різьбленим огороженням. Але в 1970-тих роках будівля ресторану зазнала значної перебудови. В цей час було збільшено великий зал за рахунок включення площі літньої тераси. По зовнішньому її контуру була встановлена стіна гранчастої форми з великими вікнами. Відповідно їй була перебудована частина даху над збільшеним залом та бічним об'ємом, який примикав до нього. Дах на залом повторював його гранчасту форму та завершувався невеликим трикутним фронтом, на чотирьох гранях були влаштовані виступаючі світлові віконця трикутної форми. Примикаючий об'єм завершувався чотирисхилим верхом з такими ж трикутними світловими та «сліпими» декоративно оздобленими віконцями та фронтонами трикутної форми. Первісно і дотепер дахи пориті гонтою. Всі виконані роботи по перебудові ресторану тільки покращили його естетичну привабливість та архітектурну цінність будівлі. В даний час будівля ресторану «Гуцульщина» є пам'яткою архітектури місцевого значення та охороняється законом. Візуально помітно, що частина столярних виробів, зокрема, вікна, двері та огороження терас, які були замінені, є ідентичними до тих, що були первісно встановлені. Це один з небагатьох випадків ціннісного ставлення до архітектурної спадщини краю.

Вартий уваги й інтер'єр ресторану, який наповнений елементами різьби по дереву та цінними предметами декоративно ужиткового мистецтва. Високу мистецьку цінність мають дерев'яні стеля, світильники з керамічними плафонами та колони, які оздоблені гуцульською різьбою. В інтер'єрі меншого залу домінуючою є справжня піч, оздоблена розписаним гуцульським

керамічним кахелем (з різними рослинними та орнаментальними мотивами, а також сценами з життя місцевих мешканців).

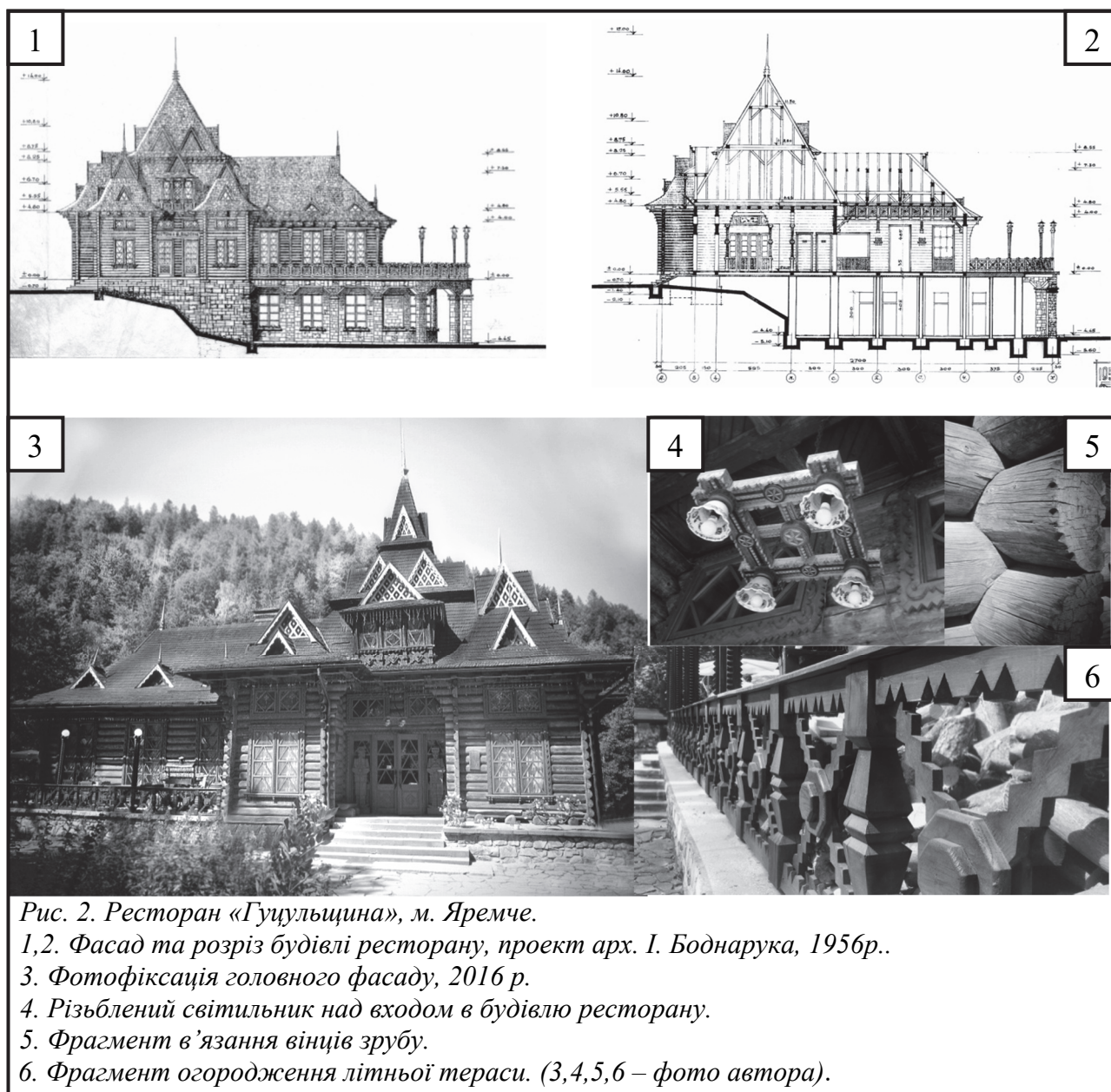

Рис. 2. Ресторан «Гуцульщина», м. Яремче.

1,2. Фасад та розріз будівлі ресторану, проект арх. І. Боднарука, 1956р..

3. Фотофіксація головного фасаду, 2016 р.

4. Різьблений світильник над входом в будівлю ресторану.

5. Фрагмент в'язання вінців зрубу.

6. Фрагмент огороження літньої тераси. (3,4,5,6 – фото автора).

На теренах Рожнятівського району Івано-Франківської області, неподалік села Осмолода в урочищі Підлюте, знаходиться ще одна рекреаційна будівля, яку довелось відбудувати архітектору Іванові Боднаруку.

Підлюте – це урочище, розташоване на вузькій смузі між річкою Лімницею – найчистішою річкою в Європі, та горою Лютою. Історія цієї рекреаційної місцевості йде від початку ХХ ст., коли з ініціативи С. Сембратовича поруч із цілющими сірководневими джерелами споруджується лікувально-відпочинкова митрополича резиденція «Кедрова палата». Вибір саме цього урочища для резиденції не випадковий: в Підлютому три мінеральні джерела. Під час Першої світової війни здравницю було зруйновано, але невдовзі

її відбудував наступник митрополита – Андрей Шептицький. Втім, будівельним матеріалом вже служив не кедр, а смерека та ялина.

В радянський період митрополіча резиденція в урочищі Підлюте перейшла під опіку тогочасного партійного начальства з Києва і Москви. Транспортне сполучення в гори забезпечувала вузькоколійна дорога Брошнів-Осмолода, яка на даний момент розібрана і знищена. Здебільшого основною функцією колишньої здравниці була розважальна та відпочинкова, ніж лікувальна та оздоровча. Тривалий час «Кедровими палатами» опікувався місцевий лісокомбінат, згодом держлісгосп. У 70-х роках вони стали дачею тодішнього Голови Верховної Ради СРСР М. Підгорного. Тоді ж за нез'ясованих обставин виникла пожежа й осідок повністю згорів. Втім, будівлю швидко відбудували та реставрували з метою наближення її до первісного вигляду [7].

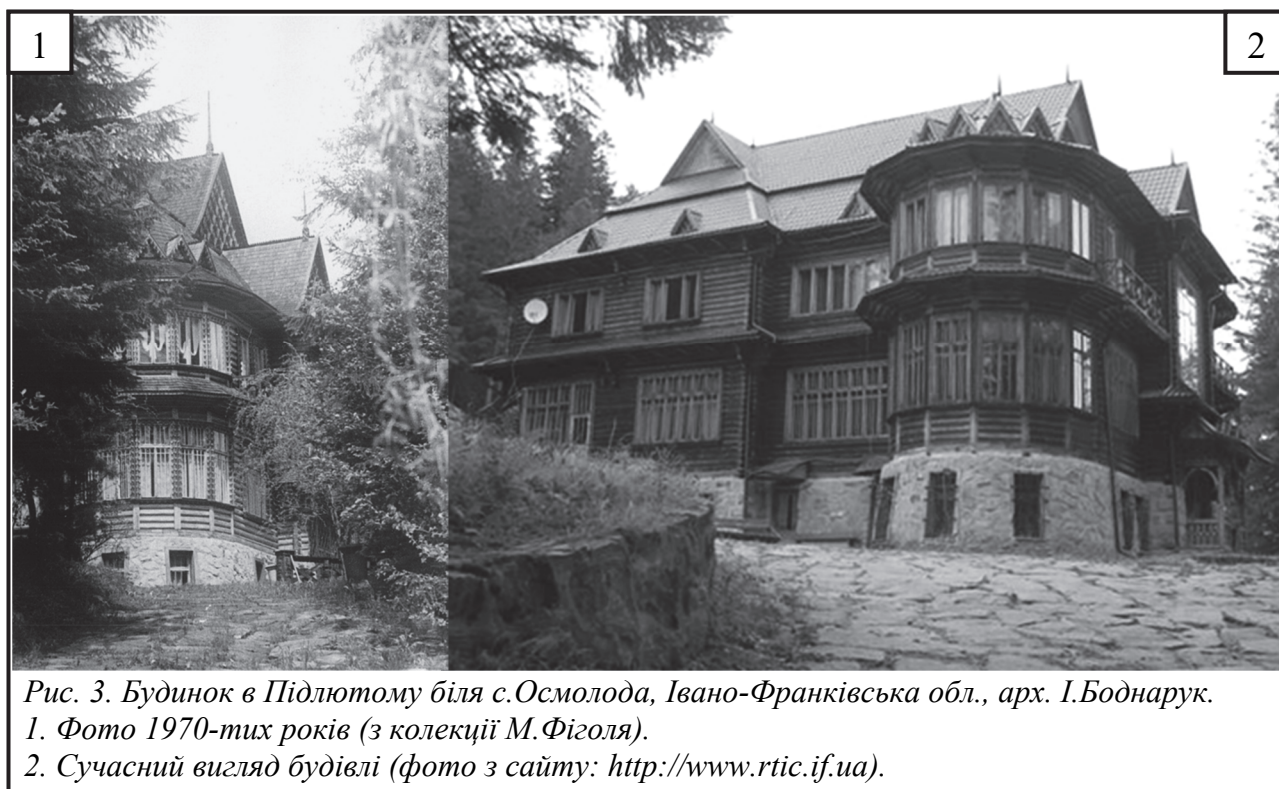

Рис. 3. Будинок в Підлютому біля с.Осмолода, Івано-Франківська обл., арх. І.Боднарук.

1. Фото 1970-тих років (з колекції М.Фіголя).

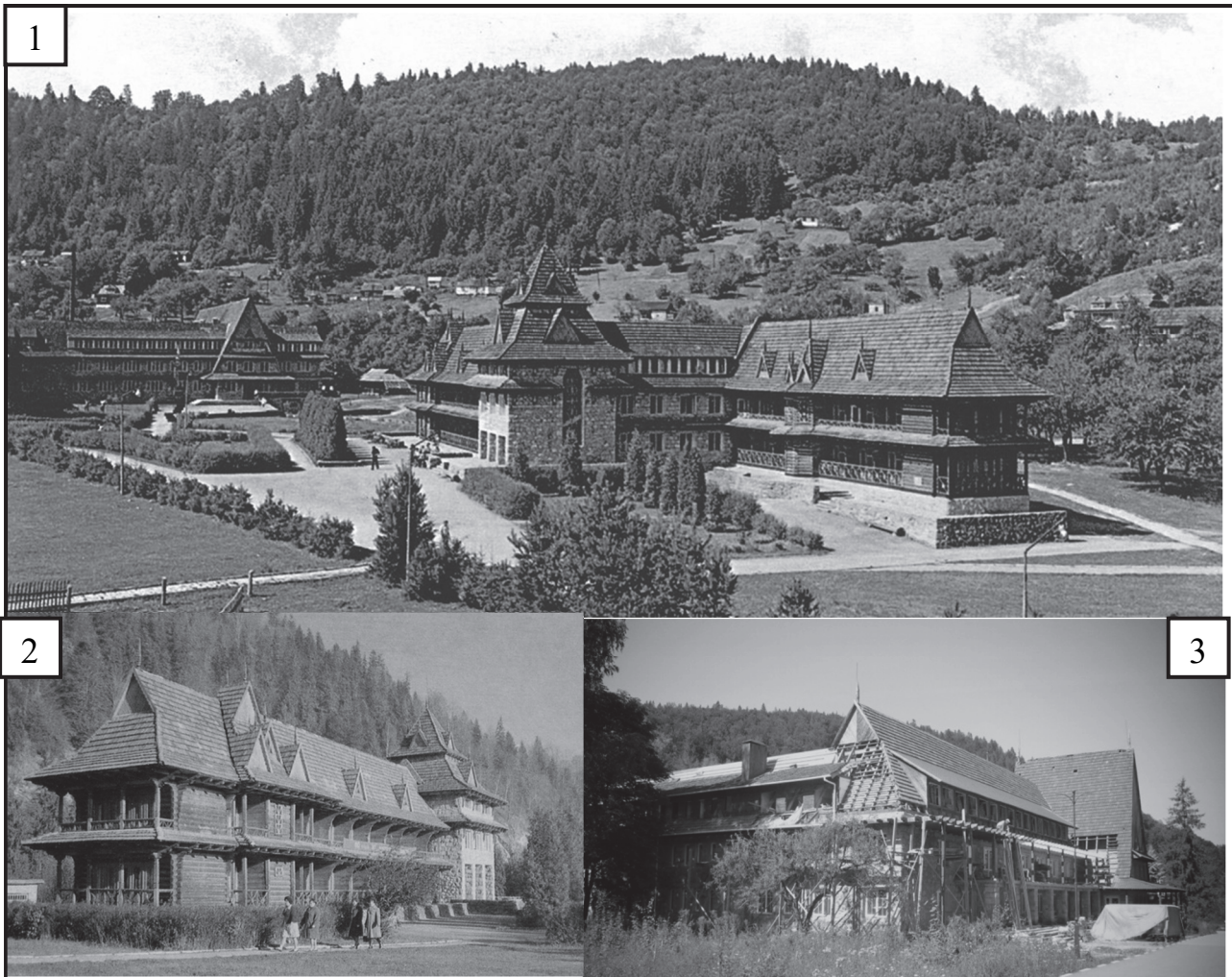
2. Сучасний вигляд будівлі (фото з сайту: <http://www.rtic.if.ua>).

При відбудові «Кедрової палати» І.Боднарук надав їй рис гуцульської архітектури, хоча ця будівля знаходиться далеко за межами етнографічного регіону Гуцульщини. Будівля двоповерхова, дерев'яна викладена з протес, на масивному кам'яному цоколі. Має великі вікна першого поверху над якими майже по всьому периметру зовнішніх стін розташовується невелике опасання, яке підтримують випусти вінців зрубу. Домінуючими в будівлі є два бічні півкруглі об'єми, накриті багатосхилим гранчастим верхом з виступаючими віконцями трикутної форми. Первісно дах було покрито гонтою. Після повернення комплексу у власність Івано-Франківської єпархії УГКЦ (в 1999р.),

будівлю було відремонтовано, встановлено нові столярні вироби, а гонтове покриття даху замінено на металеву черепицю вишневого кольору. Загалом будівля не втратила свого естетичного вигляду та первісного архітектурно-композиційного задуму зовнішнього вирішення фасадів.

Цікавою і непересічною особистістю є архітектор Володимир Лукомський, творчість якого безпосередньо вплинула на розвиток архітектури Івано-Франківської області. Визнання і славу йому принесла турбаза «Гуцульщина» у м. Яремче спроектована Івано-Франківською філією «Діпромисто» в 1960 – 1961 рр., де В. Лукомський працював на посаді головного інженера. Працюючи над комплексом турбази «Гуцульщина», яка складається з кількох спальних і господарського корпусів, їдальні, колиби, пішохідного моста через водоспад на р. Прут, В. Лукомський зумів об'єднати групу проєктантів, направити їх зусилля на розкриття свого творчого задуму в руслі нових пошуків національного архітектурного напрямку. Співавторами комплексу турбази були Іван Гринів, Іван Боднарук, Степан Валевський. У проєктуванні також брали участь архітектори Л. Лукомська, Б. Мартин, Л. Попиченко, В. Стасів, О. Фольта. У тому, що з'явилася можливість запроєктувати такий комплекс за індивідуальним проєктом у яскраво вираженому національному дусі, велика заслуга тогочасного головного архітектора області Д. Соснового. Комплекс був побудований у 1960-х роках, а 1968 року висувався на здобуття державної премії України ім. Т. Шевченка. В даний час спальні корпуси турбази «Гуцульщина» через аварійний стан розібрані, а на їх місці збудований новий рекреаційний об'єкт, тому їх первісний вигляд можна аналізувати тільки за архівними фотографіями. Комплексом турбази «Гуцульщина» була продовжена тема, розпочата Іваном Боднаруком, що полягала в переосмисленні традицій народної і професійної карпатської архітектури. І. Боднарук, І. Гринів, В. Лукомський відродили в 1960-х роках пригаслу на тоді течію регіонального стилю. [8, с.63-69].

Цікавим своєю архітектурою є готельно-ресторанний комплекс «Беркут» на Яблуницькому перевалі, автор Іван Гринів, навпроти якого, через дорогу запроєктовано і в 1971 році споруджено будинки-котеджі для відпочинку, які отримали неофіційну назву «Беркутята». В. Лукомський запроєктував їх спільно з архітектором Б. Мартином. Інтер'єри для цих котеджів створили архітектори Л. Попиченко та З Соколовський. Слід відзначити гармонійне поєднання інтер'єрів та екстер'єрів «Беркутят».

Рис. 4. Турбаза «Гуцульщина» в м. Яремче.

1. Турбаза «Гуцульщина» на поштовій листівці, 1978 рік.

2. Спальний корпус турбази, фото Р. Якименко.

3. Сучасний вигляд вцілілого корпусу, 2016 р., (фото автора).

Ще одним, вартим уваги, рекреаційним об'єктом збудованим з дерева є колиба-шашличниця в урочищі Шандра біля с. Шевченкове Долинського р-ну, Івано-Франківської обл., поруч з трасою «Долина-Хуст», на березі р. Свіча. Неподальк є два лікувальні джерела, одне мінеральне, а друге з сірководневою водою. Дістатися до цього місця можна й вузькоколійною залізницею, яка наданий момент відновлена та функціонує. Автором проекту будівлі є архітектор Дмитро Сосновий, який також був прихильником застосування надбань народного зодчества та поєднання його з професійною архітектурою. Об'ємне вирішення будівлі за стилістикою та пропорційними співвідношеннями її основних частин ближче до бойківського житлового будівництва, хоча такий тип будівлі набув значного поширення на Гуцульщині.

Зараз на території комплексу розміщуються триповерховий будинок на 5 номерів, двоповерховий котедж, збережений та відремонтований ресторан-

колиба на 190 місць, міні-зоопарк, альтанки та дитячий майданчик. На в'їзній брамі зазначена дата заснування – 1976 р. [9].

Рис. 5. Колиба-шашичниця в урочищі Шандра, головний та бічний фасади, фото з сайту: www.shandra.if.ua, 2012 р.

Висновки. Карпатський регіон в другій пол. ХХ ст. через політичні обставини уже не входив у європейський архітектурний процес в контексті культурних та наукових зв'язків. Порівнюючи з попереднім періодом, рекреаційна діяльність, загалом, мала інший характер. Всі функції регулювання та планування у сфері будівництва і туризму були централізованими з боку державної влади. Але, не зважаючи на таку ситуацію, в галузі рекреаційної архітектури можливим було створювати нові проекти, а не пристосовувати типові. Таким чином на Прикарпатті було побудовано нечисленну кількість рекреаційних дерев'яних об'єктів, архітектура яких увібрала у себе здобутки попередніх періодів і відповідала тогочасним функціональним та технологічним вимогам. Але найважливішим було те, що архітекторам вдалося творчо переосмислити надбання, традиції та технологію народного зодчества і застосувати їх у своїй професійній діяльності. Результатом стало включення деяких рекреаційних будівель до реєстру пам'яток архітектури.

Варто відзначити, що змінилися й принципи та підходи до проектування такого типу будівель у плані їх типології, функціонального наповнення та розрахунку кількості відпочиваючих. Тобто, споруджувались турбази на велику кількість відвідувачів. Позитивним було те, що відроджувався потенціал рекреаційних територій, багатих на природні ресурси з лікувальними властивостями. Нажаль, були допущені й помилки при будівництві літніх корпусів турбази «Гуцульщина», які були розібрані через їх аварійний стан. Причиною цього стали постійні проблеми з функціонуванням системи каналізації та відсутністю системи опалення, що сприяло прискоренню руйнування матеріальної структури будівлі.

Популярним в цей період було будівництво ресторанів неподалік основних автомобільних шляхів. Вперше було пристосовано до цієї функції такий тип будівлі як колиба, яка у мешканців Карпат використовувалась для притулку лісорубів та пастухів. Основним та центральним елементом інтер'єру колиби є відкрите вогнище, дим від якого виходить через отвір у даху.

В довоєнний період в курортних містечках популярним було спорудження відпочинкових вілл. В радянський період всі вілли були передані населенню та виконували роль житлового будинку для декількох сімей. Заміною їм стала дачна забудова, яка здебільшого розташовувалась в приміській зоні великих міст, а її архітектура не мала мистецької цінності. Єдиним дерев'яним об'єктом, який виконував функцію резиденції партійної еліти були колишні «Кедрові палати» в урочищі Підлюте.

Отже, в радянський період в рекреаційній архітектурі Прикарпаття відбулись певні позитивні зміни, хоча не достатньо були використані лікувальні властивості природних ресурсів. Творчість Івана Боднарука та Володимира Лукомського вплинула на формування архітектури наступних десятиліть та світогляду майбутніх поколінь архітекторів.

Література.

1. Архитектура Украины на современном этапе / В.П. Дахно, В.И. Ежов, С.К. Килессо и др. – К.:Будівельник, 1984. – 7 с.

2. Ю.Є. Джигіль, І.В. Якубовський Ідеологічні джерела та практичні виходи львівського регіоналізму міжвоєнного періоду ХХ століття // Вісник Національного університету «Львівська Політехніка». - 2004.

3. Я.З. Карашецький, Ю.А. Рочняк Формування архітектури будівель гірських туристичних притулків, с. 72–79 /Вісник Національного Університету “Львівська Політехніка” № 674, архітектура – Львів: Видавництво Львівської політехніки, 2010р. – С.415.

4. Базилевич Н. М. Лижний спорт: навчально-методичний посібник /Базилевич Н. М./ - Переяслав-Хмельницький, 2010р. – 161 с.

5. Зеновій Соколовський. Архітектори радянського Івано-Франківська. – Івано-Франківськ: Лілея-НВ, 2014, – 107с.

6. Коломия ТРК «Рідні медія»

Режим доступу: <http://kolomyya.org/se/sites/ko/8924/>

7. Електронний ресурс: Рожнятівська центральна районна бібліотека. Режим доступу: http://librozh.at.ua/index/quot_kedrovi_palati_quot_mitropolit_ljubiv_ce_misce/0-39

8. Шпільчак В.А., Ярема Л. М. Творчість архітекторів І. Боднарука, І. Гриніва, В. Лукомського в контексті розвитку архітектури Івано-Франківська і Прикарпаття 1960 – 1970 років, с.63-70 / *Науково-інформаційний вісник № 1, архітектура та містобудування, 2010*

9. Електронний ресурс: Гостинний двір «Колиба». Режим доступу: <http://shandra.if.ua/kontakt/>

WOODEN RECREATIONAL ARCHITECTURE IN THE CARPATHIAN REGION IN THE SECOND HALF. XXcen.

A. Savchuk

Annotation. *This article dwells upon the analysis of the influence of the national construction and features of the state policy of the USSR on the formation of the recreational architecture of Carpathian region in the second half of the twentieth century. Deals with the creative work and the impact on future generations of the architect Ivan Bodnaruk – the creator of Hutsul regional style in architecture.*

Key words: *wooden recreational architecture, Carpathian region, a tourist refuge hotel, regionalism, functionalism, «Hutsul style».*

ДЕРЕВЯННАЯ РЕКРЕАЦИОННАЯ АРХИТЕКТУРА В КАРПАТСКОМ РЕГИОНЕ ВО ВТОРОЙ ПОЛ. XX в.

Аннотация: *В статье исследовано влияние особенностей народной стройки и государственной политики СССР на формирование рекреационной архитектуры Карпатского региона во второй половине XX века. Освещено творческую деятельность и влияние на будущие поколения архитектора Ивана Боднарука – творца гуцульской региональной архитектуры.*

Ключевые слова: *деревянная рекреационная архитектура, Карпатский регион, туристический приют, отель, регионализм, функционализм, «Гуцульский стиль».*